

Η ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Πρόσωπα και γεγονότα

Χρονική περίοδος	Πρόσωπα	Γεγονότα
6 ^{ος} π.χ. αιώνας	Αναξίμανδρος (611-547)	Πίστευε ότι τα ζώα και τα φυτά προέρχονται από ένα πρωτογενές υγρό, ή μια πρωτογενή λάσπη στην οποία επιστρέφουν τελικά (μία από τις πρώτες θεωρίες αυτόματης γένεσης).
	Ξενοφάνης (576-480)	Αναγνώρισε ότι τα απολιθώματα είναι λείψανα οργανισμών που έζησαν κάποτε.
5 ^{ος} π.χ. αιώνας	Εμπεδοκλής (495-435)	Πίστευε ότι πρώτα δημιουργήθηκαν τα φυτά και μετά από αυτά προήλθαν τα ζώα. Είχε το σπέρμα της ιδέας της φυσικής επιλογής. Ήταν οπαδός της αυτόματης γένεσης.
4 ^{ος} , 3 ^{ος} π.χ. αιώνας	Αριστοτέλης (384-322)	Είχε κατατάξει τους ζωντανούς οργανισμούς ιεραρχώντας τους από τους ατελέστερους μέχρι τους τελειότερους. Ο άνθρωπος βρισκόταν στη μέση (μισός άνθρωπος, μισός πνεύμα), ενώ πάνω από αυτόν ο Θεός. Δεν πίστευε στην εξέλιξη αλλά ήταν οπαδός της αυτόματης γένεσης. Παρά τη συμβολή του σε άλλους τομείς της Βιολογίας, δεν πρόσθεσε τίποτα στην εξελικτική θεωρία.
	Επίκουρος (341-270)	Ήταν υλιστής και προσπάθησε να πολεμήσει τις προκαταλήψεις που επικρατούσαν σχετικά με τις υπερφυσικές δυνάμεις που διοικούσαν το σύμπαν, ερχόμενος αντιμέτωπος με την τελολογική άποψη του Αριστοτέλη. Είχε αποδεχτεί την ατομική θεωρία του Δημόκριτου (460-362π.χ.)
Αρκετοί αιώνες	Η αρχαία εξελικτική σκέψη ατονεί. Πολλοί την αποδίδουν στη γέννηση του Χριστιανισμού, γεγονός που αρχικά ήταν δύσκολο να γίνει πιστευτό επειδή οι πρώτες κοινότητες των χριστιανών ήταν μικρές και δεν είχαν τη δυνατότητα να επηρεάσουν σοβαρά την επιστημονική σκέψη. Αργότερα όμως και για αρκετούς αιώνες, οι εκκλησίες ήταν τα κύρια κέντρα γνώσης.	
Αγ. Αυγουστίνος (354-430)	Απέριψαν τη φιλολογική ιστορία της Ειδικής Δημιουργίας που αναφερόταν στη Γένεση και πρότειναν μια αλληγορική φυσιοδική εξήγηση.	
Αγ. Θωμάς Ακουΐνας ή Ακουϊνάτος (1225-1275)		
14 ^{ος} , 15 ^{ος} , 16 ^{ος} αιώνας (Αναγέννηση)	Η εποχή δεν χαρακτηρίστηκε από αξιοσημείωτη πρόοδο στο πρόβλημα της καταγωγής των ειδών. Ο <i>Leonardo da Vinci</i> (1452-1519) βρήκε θαλάσσια απολιθώματα στα Απέννινα όρη, που έδειχναν ότι τα βουνά αυτά κάποτε καλύπτονταν από θάλασσα. Δεν ανέπτυξε καμιά θεωρία για τη βιολογική εξέλιξη.	
Suarez (1548-1617)	Ισπανός Ιησουΐτης που υποστήριξε ένθερμα την άποψη της δημιουργίας των επτά ημερών της Γένεσης, αναιρώντας τις απόψεις των Αγ. Αυγουστίνου και Ακουϊνάτου.	
3 αιώνες μετά και έως τα μέσα του 19 ^{ου} αιώνα.	Κυριάρχησαν οι απόψεις της Ειδικής Δημιουργίας, ενώ οποιαδήποτε άλλη άποψη θεωρούνταν αίρεση και καταδικαζόταν από την εκκλησία με απομόνωση. (π.χ. ο <i>Buffon</i> στα τέλη του 18 ^{ου} αιώνα).	
Ο 17 ^{ος} και 18 ^{ος} αιώνας χαρακτηρίζονται από τη προσπάθεια των Φυσικών Φιλοσόφων να εξηγήσουν το σύμπαν με την ανάπτυξη ενοποιημένων συστημάτων, που περιλάμβαναν και τη ζωή η οποία είναι μέρος του σύμπαντος. Οι απόψεις τους πρόσφεραν πολλά στο πρόβλημα της εξελικτικής διαδικασίας.		

Harvey (1578-1657)	Με την ανακάλυψη της κυκλοφορίας του αίματος κάνει το πρώτο βήμα μετάβασης από την Βιολογία των αρχαίων στη σύγχρονη Πειραματική Βιολογία.
Bacon (1561-1626)	Πρότεινε να επιδιώκεται η γνώση με την παρατήρηση, το πείραμα και την επαγωγική συλλογιστική και να απαλλαγούν από την Αριστοτέλεια φιλοσοφία.
Descartes (1596-1650)	Υποστήριζε τη μηχανιστική άποψη ότι το σύμπαν μπορεί να εξηγηθεί με φυσικούς νόμους, επηρεάζοντας έτσι τη Βιολογία, αφού η ζωή είναι μέρος του σύμπαντος.
Leibnitz (1646-1716)	Γνώριζε αρκετά για τη προέλευση των απολιθωμάτων, την κατάταξη των φυτών και των ζώων, είχε στη διάθεσή του τις ανακαλύψεις του μικροσκοπίου που είχε πρόσφατα ανακαλυφθεί.
Kant (1724-1804)	Δεχόταν τις αλλαγές στα είδη, αλλά δεν αγκάλιασε ποτέ την ιδέα της εξέλιξης.
Linnaeus (1707-1778)	Προς το τέλος δέχτηκε τη δυνατότητα εξέλιξης, μόνο μέσα στο γένος και την απέδιδε στην περιβαλλοντική επίδραση, ή τις διασταυρώσεις.
Buffon (1707-1788)	Αναγνώρισε τις βασικές ομοιότητες μεταξύ διαφορετικών ειδών, προωθώντας έτσι τη Συγκριτική Ανατομία. Αναγνώρισε την ποικιλότητα μεταξύ των ειδών και τη δυνατότητα βαθμιαίας αλλαγής τους. Αντιλήφθηκε τη σπουδαιότητα των απολιθωμάτων. Έκανε όμως και σοβαρά λάθη όπως η σταθερότητα των ειδών, που έρχεται σε αντίθεση με τις προηγούμενες θεωρίες του.
Έρασμος Δαρβίνος (1731-1802)	Παππούς του <i>Κάρολου Δαρβίνου</i> . Ήταν ο πρώτος που διατύπωσε τη θεωρία της κληρονομής των επίκτητων χαρακτήρων, που αργότερα ανέπτυξε ο <i>Lamarck</i> .
Lamarck (1744-1829)	Ήταν ο πρώτος σύγχρονος φυσιολόγος που απέρριψε το αξίωμα της σταθερότητας των ειδών. Πρότεινε ότι τα επίκτητα χαρακτηριστικά κληροδοτούνται στους απογόνους.
Κάρλος Δαρβίνος (1809-1882)	Ο κύριος θεμελιωτής της θεωρίας της εξέλιξης, μέσω της ιδέας της φυσικής επιλογής.
Wallace (1823-1913)	Σύγχρονος του Δαρβίνου που εργαζόταν ανεξάρτητα στις Ανατολικές Ινδίες. Οι παρόμοιες ιδέες με αυτόν, οδήγησε τον Δαρβίνο σε επίτευξη της έκδοσης του έργου του «Η καταγωγή των ειδών».
Huxley (1825-1895)	Φίλος και μεγάλος υποστηρικτής του Δαρβίνου. Ανέλαβε την υπεράσπιση της εξελικτικής θεωρίας προσπαθώντας να μεταδώσει στον κόσμο τη φιλοσοφική και επιστημονική σπουδαιότητά της.
Dobzhansky (1900-1975)	Καθιερώνει τη μοντέρνα συνθετική θεωρία ως ένα γενικό τρόπο προσέγγισης των προβλημάτων της εξέλιξης στο βιβλίο του «Η Γενετική και η Καταγωγή των Ειδών».
<p>Η αποδοχή και η επιτυχία του έργου του <i>Dobzhansky</i> οδήγησε και άλλους όπως ο <i>Aldus Huxley</i> (1942), ο <i>Mayr</i> (1942), <i>Simpson</i> (1944, 1953) και <i>Stebbins</i> (1950), στη δημοσίευση ανάλογων έργων, γεγονός που έδειχνε ότι η συνθετική θεωρία γινόταν πλατιά αποδεκτή από την επιστημονική κοινότητα.</p>	